

Ce spun cititorii despre cărțile lui Karen Kingsbury

„Am citit multe dintre cărțile lui Karen și am plâns de fiecare dată. Simt că parcă i-aș cunoaște pe oamenii din poveste și sunt alături de ei oricând li se întâmplă ceva.”

– Kathy N.

„Romanele sunt ca niște mini-vacanțe, iar cele scrise de Karen sunt destinația mea preferată.”

– Rachel S.

„Cea mai bună scriitoare din America.”

– Mary H.

„Cărțile lui Karen îmi reamintesc că Dumnezeu există. Câteodată, am nevoie să mi se amintească.”

– Carrie F.

„Poveștile sunt ficțiune, dar impactul lor este real.”

– Debbie L. R.

„De fiecare dată când citesc o carte scrisă de Karen, mă gândesc: «Este cea mai bună de până acum». Dar apoi apare următoarea, și-mi spun: «Nu, de fapt asta este cea mai bună.»”

– April B. M.

„Când încep o nouă carte semnată de KK, știu că se vor întâmpla două lucruri: o să am nevoie de șervețele și o să termin cartea în aceeași zi.”

– Nel L.

„Karen Kingsbury schimbă lumea, cititor cu cititor.”

– Lauren W.

KAREN KINGSBURY

Un licăr de speranță

A doua carte din seria *Jocul îngerilor*

Traducere din limba engleză de

Cristiana Toma

 ACT și Politon

2021

Lui Donald:

Ei bine, dragostea mea, încă n-am rămas singuri în cuib, dar nu mai e mult. Timpul zboară și aproape toți băieții noștri au plecat de acasă și au intrat în vârtoarea vieții studentești la Universitatea Liberty. Se împlinesc trei ani de când Kelsey s-a măritat cu minunatul ei Kyle, iar Tyler urmează să termine facultatea. Oare când a trecut timpul? Parcă mai ieri organizam sâmbăta super-surprizelor pentru copii și mergeam la zoo, sau adoptam trei copii orfani din Haiti care ne priveau cu ochii mari, plini de mirare. Râdeam cu atâta poftă, ne distram atât de bine, iar tu erai mereu acolo și aveai grijă de toți. Îmi amintesc că, odată, am luat o foaie de hârtie și am scris vârstele pe care urmau să le împlinescă copiii în diferiți ani. Părea un viitor atât de îndepărtat – 2014, 2015, 2016. La un milion de ani lumină de locșorul meu confortabil din care întâmpinam noul mileniu. Pe atunci, încercam să-mi imaginez viața fără atâta gălăgie, fără teme, fără muzică și fără hohotele de râs ale copiilor. O viață fără cele șase sporturi la care-i duceam și fără lecțiile de dans sau de teatru între care trebuia să reușim cumva să ne împărțim. Nu m-am putut vedea așa. Dar iată-ne ajunși aici. Acum realizez ceva ce înainte nu puteam vedea. Te văd pe tine, dragostea mea, te văd mai clar ca niciodată. Noi doi, ținându-ne de mână, având din ce în ce mai mult timp de petrecut împreună, noi doi, bucurându-ne de bunătatea Domnului, de devotamentul Lui. Totul este minunat – aceasta este lecția pe care o învățăm. Totul, fiecare anotimp ce a trecut și ce va să vie. Se spune că ce-i mai bun abia acum urmează. Și așa va fi, mai ales dacă te am pe tine lângă mine. Hai să ne jucăm și să râdem și să cântăm și să dansăm, iar împreună vom vedea cum copiii noștri vor prinde aripi. Călătoria este uimitor de frumoasă. Mă rog să continue așa până la amurgul vieții. Între timp, mă voi bucura de momentele în

care nu voi ști unde începi tu și unde mă sfârșesc eu. Te iubesc, mereu și pentru totdeauna.

Lui Kyle:

Kyle, ultimul venit în familia noastră, cel care o iubește nespus de mult pe unica noastră fiică și îi ghidează pașii atât de frumos. Îmi vine în minte ultima zi din luna noastră de miere, când stăteam pe o plajă din Mexic cu Don, rugându-ne pentru noua generație – copiii cu care Dumnezeu avea să ne binecuvânteze și viitorii lor parteneri de viață. În acea zi, la mii de kilometri depărtare, tu veneai pe lume. În timp ce noi ne rugam. Este incredibil cum se manifestă voia Domnului și ne sunt ascultate rugile. Kyle, sufletul tău este într-un totu pur. Prețuiești fiecare moment și nu există cuvinte care să descrie bunătatea de care dai dovadă. Vezi partea plină a paharului și găsești mereu o cale de a-l slăvi pe Dumnezeu. Acum ai prins avânt și toată lumea a auzit de Kyle Kupecky și de harul tău de a cânta despre Iisus. Domnul face lucruri minunate prin tine și prin Kelsey, îndrumându-vă pașii și insuflându-vă dragoste pentru oameni. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi te-a adus și abia aștept anii frumoși ce vor veni. Te voi iubi mereu!

Lui Kelsey:

Draga mea fiică, nu știi cât de tare mă bucur că ni s-a îndeplinit visul și că acum avem propria linie de felicitări și cadouri mamă-fiică. Se numește *Possibilities*, este creată de DaySpring/Hallmark și se găsește în toate magazinele... auzim mereu numai lucruri frumoase despre cum această linie a reușit să-i apropie mai mult pe oameni. Un vis împlinit – nu m-aș fi gândit că totul va ieși atât de bine. Dar Dumnezeu, da... și continuă să ne surprindă în fiecare zi, nu-i așa? Mă bucur enorm pentru tine și pentru Kyle. Urmează să apară prima

voastră carte, iar fetele de pretutindeni vor dori să o citească: *The Chase: When God Writes Your Fairytale* (Crezul: Când Dumnezeu îți scrie povestea de dragoste). Mă rog ca această carte să producă o schimbare în sufletul acestei generații. Nu te-am văzut niciodată mai fericită, iar când mă uit la tine și la Kyle, văd lucrarea Domnului. Acum, când pășiți spre viitorul pe care vi l-a pregătit Dumnezeu, împlinindu-I voia și urmându-vă visurile, noi vom fi mereu aici, ne vom ruga pentru voi și vă vom sprijini cum vom ști mai bine. Te port mereu în suflet. Te iubesc, draga mea.

Lui Tyler:

Nu-mi vine să cred că mai ai puțin și termini facultatea. Timpul a trecut mai repede cu fiecare an și iată-ne acum... bătând la poarta viitorului, așteptând să vedem ce ți-a rezervat Domnul. Sunt atât de mândră de tine și de fiecare rol principal obținut în spectacolele de la facultate. Mai știi când tatăl tău ți-a spus că, într-o zi, vei ajunge să-l joci pe Tony din *West Side Story* (Poveste din cartierul de vest)? Anul acesta s-a întâmplat – ceea ce nu face decât să-mi întărească credința în Dumnezeu. Dar, cel mai mult mă mândresc cu faptul că ești un exemplu pentru prietenii tăi – zi de zi. Le dai putere celor din jurul tău și îi faci să se apropie mai mult de Dumnezeu. Asta iubesc cel mai mult la tine, Ty. Aștept cu nerăbdare să văd ce-ți rezervă viitorul. Ești un scenarist, compozitor și regizor foarte talentat. Și, într-o zi, toată lumea va ști asta! Indiferent de drumul pe care îl vei alege în viață, noi vom fi acolo, în primul rând, aplaudându-te. Continuă să crezi în Dumnezeu, fiule. Continuă să strălucești prin El! Te iubesc.

Lui Sean:

Primul tău an la Universitatea Liberty se apropie de final, iar visul tău este să joci fotbal. Nimeni nu a muncit la fel de mult ca tine pentru asta și suntem extrem de mândri de tine. Dar ce ne face și mai mândri este faptul că ai vrut să urmezi cursurile unei instituții care pune cuvântul lui Dumnezeu mai presus de toate. Domnul are planuri mărețe pentru tine. Sean, mereu ai dat dovadă de optimism – chiar și în aceste vremuri tulburi. Domnul ne spune să ne trăim viața cu bucurie. Fii cinstit. Fii un om de caracter. Continuă să muncești și să lupți pentru visurile tale și nu-ți pierde credința. Seara, când pui capul pe pernă, fii împăcat, căci ai făcut tot ce ai putut ca să te pregătești pentru orice-ți va scoate Dumnezeu în cale. Fiule, ești un dar neprețuit. Te iubesc. Continuă să zâmbești și să-L mulțumești pe Dumnezeu.

Lui Josh:

Cât de mult te-ai schimbat în ultimul an! Acum ești student la Universitatea Liberty și muncești pentru visul tău de a deveni campion în numele lui Iisus! Fie că te afli pe un teren de fotbal clasic, fie pe unul de fotbal american, dai tot ce-i mai bun din tine din primul moment al meciului. Sunt atât de mândră de tine! Un lucru e cert: sunt șanse foarte mari să poți juca la un nivel mai înalt. Domnul are planuri mărețe pentru tine și cred că te va pune în lumina reflectoarelor ca să le poți realiza. Continuă să crezi în El, fiule, continuă să-i ascuți șoaptele tainice ca să știi pe ce drum s-o apuci. Sunt atât de mândră de tine. Voi fi mereu acolo, în tribune, susținându-te. Păstrează-l pe Dumnezeu în viața ta mai presus de toate. Te voi iubi mereu.

Lui EJ:

EJ, nu-mi vine să cred că ești pe cale să termini primul an la Universitatea Liberty! Te îndrepti spre al doilea an și sunt nespus de fericită că știi cât de mult te iubim și cât de siguri suntem că Domnul are planuri mari pentru tine. Acum, când te afli în fața atâtor oportunități, ascultă cuvântul lui Dumnezeu și viața-ți va fi mereu plină de șanse. Am mari așteptări de la tine și știu că la fel are și Domnul. Mă bucur că faci parte din familia noastră – mereu și pentru totdeauna. Îți mulțumesc, EJ, că ai o inimă atât de bună. Te iubesc mai mult decât îți poți imagina.

Lui Austin:

Austin, Dumnezeu a adus în viața ta foarte multe schimbări în ultimul an. Mai întâi, verdictul devastator că nu vei mai putea să joci fotbal, că nu vei mai purta echipamentul juniorilor și nici vreun alt echipament sportiv. Malformația cardiacă cu care te-ai născut a început să-și facă simțită prezența în moduri la care nu ne-am așteptat. Chiar dacă în rest ești perfect sănătos, așa cum ne-a spus și doctorul în acea zi sumbră, treaba lui este să facă tot posibilul ca tu să trăiești. Te-am văzut plângând și implorându-L pe Dumnezeu, dar, în același timp, te-am văzut acceptând această nouă etapă a vieții tale, ca un fundaș care luptă pe teren pentru fiecare minge. Ca și cum ziua de mâine ar depinde de asta. Am știut dintotdeauna că ești un luptător, iar acum te voi putea vedea purtându-te ca atare. Fiule, Domnul are alte planuri mărețe pentru tine. Poate te întrebi care sunt. Ei bine, ele prind formă în fiecare zi, iar noi privim cu entuziasm spre viitor. Domnul te-a salvat o dată, la naștere, apoi încă o dată, în momentul în care ți-ai pus viața în mâinile Mântuitorului. Acum te-a salvat a treia oară, când te-a luat de pe terenul de fotbal înainte să se întâmple

ceva la care nici nu vreau să mă gândesc. Indiferent de drumul pe care Dumnezeu l-a ales pentru tine, mă rog să schimbi lumea în bine. Sunt convinsă că așa se va întâmpla. Dar, mai presus de toate, mă rog să nu uiți că puterea și curajul tău izvorăsc din El. Povestea ta este o serie de miracole, iar acest nou capitol îți va aduce și mai multe surprize. Eu și tatăl tău vom fi mereu în primul rând, aplaudându-te din tribune – indiferent de meciul pe care-l vei avea de jucat. Indiferent de ce vei alege să faci. Aus, cerul este limita. Depinde de tine să-ți îndeplinești visurile. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine, pentru miracolul vieții tale. Te iubesc, Austin.

Și bunului Dumnezeu, Creatorul vieții, cel care m-a binecuvântat – până acum – cu toate aceste daruri.

Prolog

Întrunirea îngerilor – Raiul

JAG URMA să se ofere voluntar.

Se hotărâse cu mult timp înainte să ajungă la întrunire. A fost nevoie doar să-și convingă inima încă îndurerată. A intrat în sală în timp ce restul lumii se așeza. A ochit un loc liber în spate. Se strecură până acolo și așteptă.

În fața lor, Orlon se ridică în picioare și le spuse cu voce gravă:

— Știți de ce ne-am adunat aici. A venit timpul să ne ocupăm de următoarea etapă a misiunii noastre, spuse el, îndreptându-și spatele și adoptând o postură ce inspira putere și determinare. De data aceasta, sarcina pe care o avem de îndeplinit este una extrem de serioasă. Pe viață și pe moarte.

Jag închise ochii. Încărcătura momentului, electricitatea, expectativa – toate îi erau atât de familiare. La fel ca data trecută. „Oare greșesc? Oare mă înșel crezând că voi putea duce la bun sfârșit o misiune, când data trecută am dat greș?”

Nu auzi niciun răspuns. Nicio șoaptă. Dar Jag știa ce i-ar fi spus Dumnezeu. Tatăl Ceresc îi vorbise deja, chiar după ultima misiune primită. Nu a fost vina lui pentru tot ce s-a petrecut atunci, pentru tragedia aceea. Pământul îi aparținuse diavolului. Răul se pogora adesea pe Pământ.

Până când s-au auzit trâmbițele. Și Tatăl a biruit răul pe vecie.

Însă, de astă dată, acest adevăr nu i-a ușurat deloc decizia lui Jag. I se spusese că se va întoarce la lucru, că într-o bună zi se va ivi o nouă misiune pentru care va fi nevoie de harul său. Acea zi venise. Jag era convins.

Își deschise ochii.

Orlon le explica situația:

— De data aceasta, misiunea noastră îl implică pe Marcus Dillinger, jucătorul profesionist de baseball.

Îngerii reuniți în sală încuviințară. Cu toții fuseseră martorii lucrării înfăptuite de ultima echipă de îngeri. Văzuseră felul în care Dumnezeu a lucrat prin Marcus Dillinger pentru a-i aduce prietenul din copilărie, pe Tyler Ames, la Los Angeles.

— Datorită unei victorii obținute în urmă cu câteva luni, Marcus a fost numit cel mai valoros jucător din campionatul mondial, anunță Orlon zâmbind. Pentru pământeni, asta este o mare realizare.

Zâmbetul începu să i se șteargă ușor de pe față.

— Dar acum, mai mult ca oricând, Marcus încearcă să se regăsească. Nu caută doar sensul vieții, ci și al iubirii.

„Așa este și normal”, își spuse Jag. „Toate trofee din lume, toate titlurile, faima și averea nu-i vor oferi niciodată o satisfacție reală.” Orice om știe acest lucru în adâncul

sufletului. Goana după astfel de lucruri efemere nu te face decât să fii din ce în ce mai gol pe dinăuntru.

Orlon continuă:

— Marcus este un om bun. Nu va permite întunericii să i se cuibărească în suflet. Vrea să urmeze planul Domnului. Acest lucru ne va ajuta.

Apoi adăugă, cu voce stinsă:

— Chiar dacă, în lumea lui Marcus Dillinger, ne vom lovi de multe obstacole și totul va părea să fie împotriva noastră.

Orlon le spuse că Tyler Ames și partenera lui de-o viață, Sami Dawson, vor lua parte la misiune; la fel și Mary Catherine – prietena și colega de cameră a lui Sami.

— Succesul misiunii depinde de Mary Catherine, spuse Orlon, încruntându-se și îndreptându-și umerii. Echipa noastră va acționa în Los Angeles, unde supraviețuirea este esențială. Nu am să vă iau pe ocolite. Inamicul vrea să se descotorosească de câteva persoane – în special de Marcus și de Mary Catherine.

Orlon ezită:

— Vă amintiți scopul final.

Nu era o întrebare. Bineînțeles că își aminteau. Tot Raiul știa despre țelul aproape imposibil de atins al acestei echipe de îngeri și despre cum fiecare misiune trebuia să fie îndeplinită înainte ca o altă să poată începe. Și numai la sfârșitul misiunilor aveau să afle dacă au avut sau nu succes.

Iar succesul purta un nume: Dallas Garner. Copilul care avea să vină pe lume.

— Așa cum v-am mai zis, spuse Orlon plimbându-se prin fața lor, dacă acest copil se va naște, va ajunge un mare

evanghelist, un învățător care îi va aduce pe fiii și pe fiicele lui Adam înapoi pe calea adevărului și a iubirii. Înapoi la Scriptură. Dallas va produce o renaștere, în special în Statele Unite. Un popor care, cândva, a avut credință și l-a venerat pe Dumnezeu.

Orlon părea mai serios ca niciodată.

— Am obținut deja o victorie. Și ne mai așteaptă multe alte misiuni. Dar aceasta... aceasta reprezintă un pericol pentru toți cei implicați. Chiar și pentru noi.

Îngerii începură să se foiască în scaune, ca și cum toată presiunea din încăpere ar fi căzut pe umerii lor. Jag era cel mai afectat. Desigur, îngerii nu erau niciodată în pericol din punct de vedere fizic. Doar sunt eterni. Dar se putea întâmpla să piardă o luptă în fața unui om și, cu siguranță, puteau fi înfrânți de inamic. În Biblie, se povestește despre lupta lui Iacov cu îngerul, luptă din care a ieșit biruitor. Iar când un înger a fost trimis la Daniel, în Babilon, acesta a căzut în mâinile prințului întunericului.

Orlon își verifică notițele de pe pupitrul din lemn de mahon.

— Am aflat de la Mihail că acest copil are doar 2% șanse să vină pe lume. Inamicul a orchestrat o serie de împrejuriări foarte periculoase. Probleme de sănătate, dificultăți în relație, descurajări.

Apoi, privi din nou prin încăpere, concluzionând:

— Echipa noastră va avea foarte mult de lucru.

Jag își trecu mâna prin părul blond, încordându-și mușchii. Tensiunea devenea din ce în ce mai mare. Venise vremea selecției. Cu toții simțeau asta.

— Am nevoie de îngeri cu experiență pentru această misiune. Veterani, spuse Orlon studiindu-i pe fiecare în parte. Cine ar vrea să participe?

Jag nu avu nicio secundă de ezitare. Se ridică în picioare cât era de lung și spuse:

— Mă ofer voluntar.

Orlon făcu o mică pauză. Ochii lui spuneau multe, căci știa prin câte încercări trecuse Jag, îi cunoștea trecutul tragic.

— Jag, spuse el zâmbind, speram că vei spune asta. A sosit timpul.

Orlon se uită din nou prin cameră și întrebă:

— Cine vrea să i se alăture lui Jag în această nouă misiune?

Din primele rânduri, un înger zvelt, de culoare, se ridică în picioare. Privindu-i pe cei doi, ochii ei străluceau ca două smaralde.

— Mă ofer voluntar.

„Aspyn.”

Dacă ar fi putut să aleagă dintre toți îngerii, Jag ar fi ales-o pe ea. Cu 100 de ani în urmă, în Germania, reușiseră împreună să ducă la bun sfârșit o misiune periculoasă. Aspyn era pricepută într-ale luptei și avea experiență cu oamenii otrăviți de ură și de violență.

Orlon părea mulțumit. Trase aer adânc în piept.

— Prea bine, spuse el, întorcându-se spre ceilalți îngeri din încăpere. Și misiunea noastră este importantă. Vom veghea și ne vom ruga. Începând de acum.

Toți se adunară în grabă lângă ei. Vocile lor începură să se înalțe spre cer, rugându-se lui Dumnezeu pentru succesul misiunii.

Nu conta pericolul. Jag trebuia să pună capăt unui deceniu de înfrângeri.

Ardea de nerăbdare să pornească la drum.

1

DIS DE DIMINEAȚĂ, soarele de ianuarie împodobea apele Oceanului Pacific cu mii de diamante strălucitoare, în timp ce Mary Catherine își aruncă sandalele din picioare și alergă spre apă.

— O să înghețăm. Chiar și în costumele noastre de neopren.

Sami Dawson, cea mai bună prietenă și colega de cameră a lui Mary Catherine, o urma îndeaproape, râzând pe seama planului absurd pe care și-l făcuseră.

— Stăm doar câteva minute, spuse Mary Catherine.

Își strânsese părul lung, cu reflexe aurii-roșcate, într-o coadă care-i flutura la fiecare pas. Râdea și ea, dar mai mult pentru că adora să-și înceapă sămbetele astfel.

— Odată ce vom intra în apă, n-o să mai simțim nimic.

Până să ajungă în larg, și-au ținut plăcile de surfing în mână, apoi au sărit în valurile înspumate. Cât ai zice pește, au ajuns într-o zonă în care apa le trecea de umeri, departe de țărm, gata să se bucure de valuri.

Mary Catherine își scutură apa din păr și spuse cu răsuflarea tăiată:

— Vezi? Nu e chiar așa de rău!

— Da, sigur, cum zici tu, spuse Sami, tremurând.

Apoi, îi făcu un semn spre valul care se apropia de ele.

— Haide, să ne mișcăm.

Au prins primul val, lăsându-se purtate până la mal. Picăturile reci de apă sărată pe care le simțeau pe față, curenții puternici de sub picioarele lor. Pe Mary Catherine o încântau toate acestea. O făceau să se simtă vie, completă și în comuniune cu Dumnezeu. O ajutau să nu se mai gândească la veștile pe care le primise cu o săptămână în urmă.

Aflase că inima ei nu va mai rezista mult.

La un moment dat, în decursul acelei zile, avea să-i spună lui Sami, să-i povestească despre toate lucrurile pe care le ținuse pentru ea. Dar, atunci, voia doar să se bucure de acele clipe. Își adusese aminte de cuvintele mamei ei, care, cu câțiva ani în urmă, îi spusese că viața unui om nu se măsoară în zile, ci în momentele frumoase și luminoase care i-au colorat existența.

Mary Catherine a înotat până aproape de Sami. Prietena ei avea ochii mari de mirare.

— Cred că am văzut un delfin, spuse ea, arătând cu degetul peste valurile ce le înconjurau. Cam la patru metri de aici.

Mary Catherine se uită spre larg.

— Sper că nu a fost un rechin.

— Ce? ți-pă Sami. Nu spune asta!

— Glumesc, o asigură Mary Catherine, râzând. Sunt mai mulți. I-am văzut și eu. Fără doar și poate, delfini.

Un alt val veni spre ele și, din nou, se lăsară purtate până la mal. Apoi, își luară plăcile și se așezară pe nisipul ud ca să-și tragă sufletul. Sami își scutură părul închis la culoare și lung până la umeri.

— Mulțumesc că m-ai convins să fac asta. Nu-mi este frig deloc.

— Vremea este perfectă, spuse Mary Catherine, ridicându-se și îndreptându-se din nou spre apă. Hai. Să mai intrăm de câteva ori.

Își croiră din nou drum prin valurile înspumate, ajungând într-o zonă liniștită, unde așteptară. Sami își șterse picăturile de apă de pe față.

— Abia aștept să mergem diseară. Chiar cred că Marcus pune ceva la cale în privința acestui centru de tineret.

— Și eu. Mă bucur că noi o să ajungem mai devreme.

Ca de fiecare dată când cineva menționa numele lui Marcus, Mary Catherine se lăsă pradă unui sentiment care-i pornea din inimă, răspândindu-se apoi de-a lungul brațelor și în sus, spre ceafă. Își ura această reacție. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să se îndrăgostească de Marcus Dillinger.

— Încă e împreună cu nepoata antrenorului său?

— Da. Săptămâna viitoare o să ieșim la o întâlnire în patru cu ei, spuse Sami, strâmbând din nas. Nu cred că se potrivesc.

Apoi, ridicând din umeri:

— Pur și simplu nu-i văd împreună.

Cu tot ce avea pe cap, boala ei și numeroasele evenimente caritabile în care era implicată, Mary Catherine chiar nu avea timp să se gândească la un jucător de baseball

profesionist. Nu ar fi putut fi niciodată genul de bărbat de care să se îndrăgostească.

Mai prinseră câteva valuri, apoi Mary Catherine făcu un semn spre mal.

— Hai să ne uscăm.

— Bună idee. Mai am niște rufe de spălat până ne întâlnim cu ceilalți.

Aveau prosoapele lăsate la câțiva metri de mal și, după câteva minute, se îmbrăcară și se așezară pe nisip, cu fața la ocean. Mary Catherine lăsă razele soarelui să-i mângâie chipul. Cum era posibil să fie ceva în neregulă cu inima ei? Se simțea prea bine ca să fie bolnavă.

Nu le deranja liniștea. Încă de pe vremea când se mutaseră împreună, avuseseră o prietenie în care hohotele de râs și momentele de tăcere ofereau aceeași satisfacție. Ea și Sami erau foarte diferite. Mary Catherine întrerupsese tăcerea:

— Te-ai distrat aseară cu Tyler?

— Da, răspunse Sami cu un zâmbet care-i lumină fața mai mult decât ar fi putut-o face razele dimineții. Nu-mi vine să cred cât de bine decurg lucrurile între noi. Cred că o să-mi ceară oficial să fiu iubita lui.

Mary Catherine sări în picioare.

— Serios?

Și începuse să danseze în jurul prietenei sale, ridicându-și pumnii în semn de victorie.

— Da! Da! Da!

Apoi, se așeză la loc pe nisip cu aceeași rapiditate.

— De ce Dumnezeuului îi ia atât de mult?

— Păi... spuse Sami, ridicând sfioasă din umeri. Vina este mai mult a mea. Știi doar, ți-am povestit.

De astă dată, râsul îi trădă emoțiile.

— Am avut nevoie de timp.

— Haide, spuse Mary Catherine lăsându-se pe spate cu un rânjel pe față. Ești îndrăgostită de el de când erai în liceu.

— Dar eram logodită cu Arnie, protestă Sami mai mult de dragul discuției.

Și, în câteva clipe, pufni în râs, așa cum se întâmpla adesea când cele două fete erau împreună.

— Bine, bine, ai dreptate. Nu mai am nevoie de prea mult timp.

— O, nu are importanță, spuse Mary Catherine aplecându-se și încrucișându-și picioarele. Oare cât va mai trece până te va cere în căsătorie?

— Pe bune? Întrebă Sami șocată. Hai să nu grăbim lucrurile!

— Nu va mai dura mult, spuse Mary Catherine ridicând din sprâncene. Să nu zici că nu ți-am spus.

— Nu ești în toate mințile.

— Dar în cazul ăsta, am dreptate.

Apoi Mary Catherine tăcu, lăsând briza oceanului să marcheze momentul în toată însemnătatea lui.

— A fost frumos? La întâlnire?

— Da. Am mers la Disneyland, dar știai deja asta.

Părea mult mai fericită decât înainte, pe vremea când era cu Arnie.

— După ce s-a întunecat, m-a dus pe podul din fața castelului Frumoasei Adormite.

Sami stătea turcește, cu fața spre Mary Catherine.

— Mi-a spus că nu a încetat nicio secundă să mă iubească, să se gândească la mine. În ciuda tuturor greșelilor pe care le-a comis în trecut.

— Ce drăguț.

În zâmbetul lui Sami se ascundea o satisfacție pe care n-o văzuse de la început, de când Tyler se întorsese în Los Angeles.

— Mi-a spus că are un singur regret. Unul care încă îl bântuie.

Făcu o pauză și, preț de câteva clipe, își ridică privirea spre soare, înainte să se uite din nou în ochii lui Mary Catherine.

— Că m-a părăsit.

Povestea o înduioșă pe Mary Catherine. Nici că se putea bucura mai tare pentru prietena ei și pentru dragostea pe care o găsisese.

— Vreau să fiu domnișoară de onoare, spuse ea în timp ce-și ridică mâinile în semn de capitulare, tachinând-o pe Sami. Atât am avut de zis.

— Dar serios acum... s-ar putea să ai dreptate.

Din nou, fericirea i se citea în glas.

— Îl iubesc atât de mult. Pe noul Tyler, care și-a învățat lecția și care are o credință din ce în ce mai puternică cu fiecare zi... Nici nu îndrăzneam să visez că vom primi o a doua șansă.

— Eu da, spuse Mary Catherine, privind-și prietena cu subînțeleles. Îți amintești?

— Așa este, răspunse Sami râzând și încă nevenindu-i să creadă. Când am plecat în Florida, în interes de serviciu,

mi-ai spus că nu mă puteam întoarce acasă fără să petrec câteva ore cu el.

— Să spunem doar că sunt o prietenă foarte bună, spuse Mary Catherine cu un zâmbet ștrengar.

— Clar te califici pentru statutul de domnișoară de onoare.

Soarele era sus pe cer și temperatura în creștere. Mary Catherine lăsa din nou liniștea să le înconjoare. Căuta un context pentru momentul în care avea să-i spună lui Sami adevărul despre starea ei de sănătate. Singurul subiect despre care nu vorbiseră niciodată. Se uită pe telefon să vadă cât era ceasul. Aproape 11. Trebuiau să ajungă la proaspăt renovatul centru pentru tineret până în ora 15.00, pentru a pune la punct ultimele detalii înainte de marea deschidere.

În cele din urmă, Mary Catherine se răsuci pe prosop, întorcându-se cu fața la Sami.

— Te-ai întrebat de ce, în ultimul timp, mi-am schimbat regimul alimentar? De ce nu mai mănânc pizza congelată?

— Vorbești despre faptul că ai renunțat la zahăr, gluten și cereale? o întrebă Sami schițând un zâmbet natural, urmat de niște chicoteli. Pentru că ești o persoană extraordinară căreia îi place să se simtă în stare să urce munți și să sară cu parașuta? o întrebă la fel de amuzată. Cred că de asta. Sunt convinsă că eu nu aș putea mânca niciodată atât de sănătos.

Mary Catherine detesta ceea ce urma să spună. Voia ca toată lumea să creadă în continuare că-și schimbase regimul alimentar doar pentru pofta ei imensă de viață. Ezită câteva clipe.

În cele din urmă, lui Sami îi pieri zâmbetul de pe față.

— Nu-i ăsta motivul?

— Nu.

Mary Catherine continuă să zâmbească, însă în ochii ei se putea citi tristețea.

— Am diabet de tip 2.

— Ce? Întrebă Sami, sprijinindu-și coatele pe genunchi și aplecându-se spre ea. De când? Cum se face că nu mi-ai spus niciodată?

— Abia ce am aflat luna trecută, iar noul regim mă ajută să țin lucrurile sub control, spuse Mary Catherine, apoi își plecă ușor capul, sperând că prietena ei o va înțelege. Îți dai seama că nu-mi place să mă gândesc prea mult la asta. În plus, datorită noii alimentații, nici nu am nevoie de pastile sau de insulină. Tot ce fac este să verific nivelul glicemiei în fiecare dimineață. Deocamdată, totul este sub control.

Înainte să răspundă, Sami avu o mică ezitare.

— Bine, în regulă. Pentru o clipă chiar m-ai speriat.

— Mai e ceva. Diabetul este ereditar.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Așa cum sunt și bolile congenitale de inimă. Unchiul meu a murit înainte să împlinească 30 de ani din cauza unei astfel de afecțiuni. Mama nu a avut niciodată nimic, dar gena a ajuns la mine.

Din nou, Sami părea complet derutată. Se holba la Mary Catherine.

— Vrei să spui că... e ceva în neregulă cu inima ta?

Mary Catherine trase aer adânc în piept.

— M-am născut cu o coarctăție de aortă* și cu o valvă aortică bicuspidă. Am fost operată când aveam doar câteva săptămâni și, de atunci, merg anual la un control de rutină, îi explică forțându-se să zâmbească. Nu e mare lucru.

— Trebuia să începi cu asta.

Sami părea că nu știa dacă se putea relaxa sau dacă mai avea vești de aflat.

— Deci... ești bine? Adică, pe termen lung.

— Nu chiar.

Mary Catherine nu mai vorbise despre asta cu nimeni, nici măcar cu părinții ei.

— Săptămâna trecută am fost la control. Inima mea și-a mărit diametrul – ceea ce nu e bine. Iar valvele mi se deteriorează. Voi avea nevoie de un transplant la un moment dat, anul viitor.

Sami își trase genunchii la piept și-și sprijini capul peț de câteva secunde. Când își ridică din nou privirea, i se citea în ochi frica.

— Ce înseamnă asta?

— Transplantul de valvă nu este o operație chiar atât de grea. Nu se moare din asta – deși pentru mine va fi mai complicat, din mai multe motive.

Mary Catherine privi cerul; soarele californian inunda dimineța.

— Inima mărită este adevărata problemă. Chiar și cu transplant, e foarte posibil să nu mai am de trăit mai mult de 10 ani. Poate chiar mai puțin.

* Afecțiune congenitală care presupune îngustarea unei porțiuni a aortei. (n. trad.)

Sami se albi la față și tot ce putu să facă a fost să se holbeze la ea, ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

— Este... îngrozitor.

— Ești singura căreia i-am spus, îi spuse Mary Catherine, apropiindu-se de ea și strângând-o ușor de mână. Ești prietena mea cea mai bună, Sami. M-am tot gândit cum să-ți spun.

Sami își sprijini din nou capul pe genunchi. Când își ridică la loc privirea, Mary Catherine îi văzu lacrimi în ochi.

— Trebuie să se poată face ceva. Părinții tăi te pot duce la cei mai buni medici, nu?

— Da, așa este. Dar... în situația mea, nu se mai poate face nimic. Există medicamente care pot încetini procesul. Dar doar atât.

— Nu-mi vine să cred.

Sami și-a ridicat privea la cer. Rămase așa preț de un minut, apoi își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp. Se întoar-se cu fața la Mary Catherine. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz.

— Trebuie să ceri o a doua opinie.

— Am făcut și asta, i-a răspuns privind-o în ochi. Uite, motivul pentru care m-am decis să-ți spun a fost ca să te poți ruga pentru mine. Dumnezeu poate înfăptui orice minune – chiar și când vine vorba de așa ceva.

Încă o dată, încercă să-și alunge tristețea din glas.

— Acesta este motivul pentru care iubesc viața atât de mult. Și pentru care îți spun mereu că nu trăim decât o dată. Pentru că timpul meu este mai scurt decât al celorlalți.

Sami își șterse lacrimile cu vârful degetelor.

— Nu e corect.

— Ba da, este, spuse Mary Catherine, îndreptându-și spatele. Dumnezeu mi-a dat toți acești ani de viață și, probabil, încă mulți alții. Mai am multe de făcut – cum ar fi, să mă ocup de centrul pentru tineret pe care-l deschidem astăzi. Și, poate mă voi muta un an în Africa ca să ajut copiii orfani.

— Mereu spui asta.

— Într-o bună zi, chiar o voi face, răspunse ea, reușind să-și regăsească zâmbetul. Bineînțeles, probabil că până atunci o să mai sar cu parașuta de cel puțin 12 ori, și uite, voi avea aceste dimineți petrecute cu tine, spuse Mary Catherine, întorcându-și din nou privirea spre ocean.

Simți o pace familiară instalându-i-se în suflet.

— Domnul a fost mai mult decât milostiv cu mine.

— Te doare? Adică... simți vreo durere în piept?

— Chiar deloc, spuse ea ridicându-și mâinile și lăsându-le apoi să-i cadă pe lângă corp. Mă simt perfect.

— Asta e bine, spuse Sami, privind în altă direcție, cu o expresie în care i se putea citi durerea. Cum rămâne cu dragostea?

— Ce vrei să spui? o întrebă Mary Catherine, simțind cum un pumnal îi străpunse inima.

— Meriți să fii iubită.

— Nu, clătină din cap. Nu am timp pentru așa ceva, răspunse ea, abia stăpânindu-și lacrimile. Am acceptat asta.

Sami se uită din nou în ochii ei.

— Ai uitat că trebuia să găsești pe cineva cu care să poți clădi ceva? Cineva care să-ți semene, cineva care să aibă credință și care să iubească viața așa cum o faci tu, spuse Sami clătinând din cap. Acesta ar fi trebuit să fie

miracolul vieții tale, continuă ea, oftând din tot sufletul. Nu-mi vine să cred.

— Sami... este în regulă, spuse Mary Catherine punându-și o mână pe umărul prietenei sale. Dumnezeu mă va binecuvânta cu un alt fel de miracol.

Se ridică apoi în picioare și-i întinse mâna.

— Hai. Să mergem să găsim delfinii.

Sami rămase câteva secunde neclintită înaintea să-i prindă mâna prietenei sale.

— Serios? Întrebă ea mijindu-și ochii ca să poată vedea mai bine. Poți face asta? Poți înota în ocean? Nu-ți face rău?

— Nu, e în regulă.

Se îmbracă din nou în costumul de neopren și făcu câțiva pași în față.

— Cu cât mai pline de viață-mi sunt zilele, cu atât mai bine. Nici nu va mai conta câte zile mai am de trăit. Cel mai important este că voi ști că am trăit cu adevărat.

— Nu-mi place deloc asta, spuse Sami echipându-se și ea. Ajungând-o din urmă, îi spuse:

— Probabil că ar trebui să fii în pat, să te odihnești.

— Niciodată, spuse Mary Catherine, și-și luă placa de surfing.

O porni în goană printre valuri, iar râsul ei se amesteca cu sunetul lor.

— Dumnezeu mă vrea aici.

Sami înotă până ajunse în dreptul ei. Se îndreptară apoi către o zonă mai liniștită, ochind imediat trei delfini care se jucau în apă, la doar câțiva metri de ele.

— Vezi?

Fericirea lui Mary Catherine era la fel de pură ca razele soarelui oglindindu-se în apă.

— Nu vreau să ratez asta.

Pentru prima oară după minute bune, Sami zâmbi din nou.

— MC, n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine.

— O iau ca pe un compliment, spuse Mary Catherine privind înapoi spre valul perfect care se apropia. Să mergem!

Fetele au prins amândouă valul, lăsându-se purtate de el. În acel moment, Mary Catherine observă că doi delfini porniseră spre ele.

— Uite! strigă ea.

Sami își întoarse capul la timp, apucând să vadă scena, chiar înainte ca delfinii să iasă din apă și să dispară în adânc.

— Uau!

— Așa ceva nu se întâmplă niciodată!

— Cât de frumos a fost! exclamă Sami încântată, râzând din nou cu prietena ei.

Mary Catherine își mută privirea spre mal. Ochii i se umplură de lacrimi amestecate cu apa sărată și cu o fericire fără margini. Se simțea eliberată. Presiunea pe care o tot simțise dispăruse. Indiferent câți ani va mai avea în față sau unde îi va purta Dumnezeu pașii, un lucru era cert: cât timp respira, avea să trăiască în fiecare zi din plin.

2

DWAYNE DAVIS era acum centrul universului ei.

Lexy îl privea stând la volan, cu o privire încrâncenată. Era hotărât... de data asta nu mai avea de gând să dea înapoi. Ceea ce era o nebunie, căci nu există o idee mai prostească decât un jaf ziua în amiaza mare. Ar putea fi prinși, iar Lexy ar ajunge la închisoare, la fel ca mama ei. Cum avea să-i dea bunicii o așa veste?

Dwayne intră în parcare a unei benzinării. Lexy nu putea să respire, nu putea să vorbească. Dacă bărbatul din spatele teighelei avea o armă? Dacă îl va împușca pe Dwayne?

— Nu sunt sigură că ar trebui să....

Nu-și putea verbaliza gândurile.

Dwayne o săgetă cu privirea. Parcă mașina și lăsă motorul pornit.

— Taci din gură, spuse el, privind peste umăr. Lasă-te în jos.

Ea se supuse. Inima îi bubuia în piept pe sub tricoul subțire. Dwayne era bărbatul ei. Nu era pregătită să-l piardă. Dacă vânzătorul avea o armă, lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă. Foarte urâtă. Lexy închise ochii. Avea

doar 16 ani. Și totuși, avea să ajungă în spatele gratiilor. Parcă simțea deja metalul rece al cătușelor în jurul încheieturilor.

Dacă va reuși, dacă îi va ieși jaful, Dwayne urma să fie liderul bandeii, în timp ce ea ar deveni fata pe care toate celelalte ar invidia-o. Fata aceea. Iubita liderului. Deschise ochii. Inima îi bătea atât de tare, încât nu mai auzea nimic altceva. Unde era Dwayne? De ce-i lua atât de mult?

Își văzu reflexia în oglindă pentru o fracțiune de secundă. Tatăl ei era de culoare, iar mama hispanică. Avea părul lung, închis la culoare, iar pielea de un ciocolatiu deschis. Băieții o considerau frumoasă. Timp de un an de zile fusese când cu unul, când cu altul, dar, de câteva luni, îi aparținea lui Dwayne. Lui și numai lui.

O făcea să se simtă specială. Ca și cum ar fi fost cineva.

Lexy se uită pe geam. Nu vedea casa de marcat, dar auzea țipete. Probabil că era Dwayne. Toată ziua fusese nervos. Îi dăduse impresia că ar fi putut fi în stare să împuște pe cineva fără să stea pe gânduri. Era speriată în adevăratul sens al cuvântului.

Deodată, Dwayne ieși ca o tornadă pe ușă, ținând în mână o pungă de hârtie, probabil plină cu bani. Apoi se opri, își îndreptă pistolul în direcția magazinului și apăsă pe trăgaci. În același timp, un glonț trecu șuierând pe lângă capul lui, ratând la mustață.

— Dwayne! Grăbește-te, țipă fata.

Dwayne se întoarse și o rupse la fugă spre mașină. Se urcă la volan și ieși în mare viteză din parcare. Nu se uită la ea și nu scoase niciun cuvânt. Avea o privire întunecată.

Lexy simțea că îi vine să vomite. Auzi cauciucurile scârțâind în momentul în care au virat la stânga și au intrat pe o străduță. Încerca să înțeleagă ce se întâmplase.

— Unde mergem? Întrebă ea agitată.

Nu-i plăcea deloc situația. De ce nu vorbea cu ea? Abia mai respira.

— Dwayne, unde mergem?

— Mă gândesc.

Gâfâia. Aruncă o privire în pungă, apoi scoase un strigăt de victorie.

— Am reușit, Lex... am obținut ce ne doream. Sigur sunt vreo 200 de dolari acolo.

— L-ai... l-ai omorât?

Dwayne o săgetă cu privirea.

— Am ratat, bine?

Păstră o mână pe volan și se repezi la ea de parcă ar fi vrut să o lovească. Dar nu a făcut decât să îndese punga în podeaua mașinii.

Lexy nu mai îndrăzni să întrebe încotro se îndreptau. Dwayne avea 18 ani – sigur avea el vreun plan.

În depărtare se auzea sirena unei mașini de poliție. Dwayne a început să înjure de mama focului. Apoi s-a aplecat, de parcă ar fi căutat o portiță de scăpare. Direcția mașinii nu era extraordinară, așa că a luat un viraj pe două roți și a gonit până la jumătatea străzii până să se poată opri.

Se lăsă greu în scaun și-și îndesă șapca de baseball pe cap, cât să mai poată vedea.

— Să nu scoți un sunet.

Lexy ar fi vrut să țipe la el și să-i spună că nu era o copilă. Putea să vorbească dacă voia. Dar se temea că Dwayne ar fi pus-o să se dea jos din mașină și să meargă singură

acasă. Dacă voia să-i aparțină cu adevărat, trebuia să facă ce i se spunea. Își încrucișă brațele și-și ținu gura închisă. Când erau la el acasă, în pat, Dwayne părea cel mai drăguț băiat din lume. Poate că, într-o zi, nu va mai fi atât de violent. Poate că, atunci când va deveni liderul găștii, nu va mai fi așa. Poate că asta-l va face fericit.

Telefonul lui Dwayne începu să sune. Tremura, uitându-se când la punga cu bani, când în oglinda retrovizoare. Își scoase telefonul din buzunar și răspunse.

— Care-i treaba?

La celălalt capăt al firului se auzea vocea unui bărbat. Atât putuse Lexy să-și dea seama. Dar nu auzea ce spunea.

Dwayne a tras o înjurătură, apoi și-a coborât vocea și a spus:

— Nu poți să schimbi regulile la nesfârșit.

Din nou, Lexy simți că i se face rău. Sigur era cineva din comitet, unul dintre cei care decid cine va fi următorul lider al găștii. Până atunci, tot ce avusese Dwayne de făcut fusese să jefuiască un magazin în plină zi. Nimic mai mult. Dar niciodată nu era atât de ușor. Nu când era vorba despre Cavalerii din Vest.

Dwayne clătină din cap, apoi lovi cu pumnul în bord. Mai trase o înjurătură, de data aceasta în șoaptă, apoi spuse:

— Bine, fie. Diseară.

A dat încă o dată din cap, mai nervos decât înainte.

— Ne auzim mai târziu.

Lexy știa că nu era cazul să pună întrebări, așa că a rămas cu privirea ațintită în față și cu brațele încrucișate.

Dwayne lovi din nou cu pumnul în bord.

— Trebuie să omor fie trei membri din gașca din Cartierul de Est, fie pe Marcus Dillinger. În seara asta.

— Jucătorul de baseball? Întrebă Lexy holbându-se la el. Nu poți să-l omori pe el.

Dwayne își încleștă pumnul, apoi îl relaxă.

— Marcus e o țintă ușoară, o asigură el râzând într-un mod înfricoșător, aproape diabolic.

Lui Lexy începu să-i bată inima mai tare decât înainte. Sigur că Dwayne nu vorbea serios. Nu-l putea omorî pe Marcus Dillinger. Tipul era un erou. Cel mai bun jucător al echipei Dodgers. Chiar în seara aceea avea loc petrecerea de deschidere a centrului pentru tineret. Cum să-l omoare pe Marcus? Lexy voia să strige cât putea de tare. Marcus era cel mai bine cotate jucător al echipei Dodgers. Din ce văzuse la televizor, părea să fie și un tip de treabă. De ce ar vrea comitetul să-l vadă mort tocmai pe el? Nu avea nicio logică.

Dwayne puse mâna pe telefon și apelă pe cineva. Din ce auzea Lexy, părea să fie vorba despre același tip de mai devreme.

— Hei. M-am hotărât. Dillinger. În seara asta.

Dwayne își scoase șapca de pe cap și-și trecu mâna prin păr. Privi peste umăr și spuse:

— Polițiștii ne-au pierdut urma.

„De data asta”, vru Lexy să spună.

Îi aruncă în brațe punga cu bani.

— Vezi ce a făcut bărbatul tău pentru tine, iubito? Și asta e doar începutul, spuse el și îi aruncă o privire în timp ce pornea mașina. Acum pune-i la loc. Nu ai voie să te atingi de ei decât dacă-ți spun eu.

Au mers de-a lungul străzii, apoi au virat la dreapta spre autostradă. Dwayne părea să se relaxeze mai mult cu fiecare kilometru parcurs.

— Iubito, o să fie măcel în noaptea asta. Vreau să te fac mândră.

— Ar fi trebuit să-i alegi pe Băieții din Cartierul de Est. Așa ar fi fost cel mai bine.

Dwayne o săgetă din nou cu privirea:

— Poate vrei să încep cu tine.

— Spun doar că nu poți omorî un jucător profesionist de...

— Taci din gură! Țipă el. Tu faci ce-ți spun eu, ai înțeles?

Lexy simți cum o cuprinde furia, dar nu i se lăsă pradă. Doar ea alesese să-l urmeze.

Au continuat să meargă spre sud încă zece kilometri, apoi Dwayne a ieșit de pe autostradă și a luat-o din nou spre nord, către casă. Către străzile din apropierea stadionului echipei Dodgers.

Lui Lexy i se umplură ochii de lacrimi. Nu era obișnuită cu acest sentiment. Fetele din găști nu se smiorcăie. Se întâmplaseră prea multe pentru ea. Dar, chiar și așa, Lexy spera la o săptămână fără jafuri, asasinate și alte fapte ilegale. Era prea obositor. Iar Dwayne avea să-l omoare acum pe jucătorul de baseball preferat al orașului. Ar fi trebuit să-i spună să tragă pe dreapta și să coboare, să se rupă de acea viață, dar nu putea. Era singura pe care o cunoștea. În plus, avea tot ce-și dorise.

Era iubita lui Dwayne Davis.

3

ANTRENORUL OLLIE WAYNE intră în baie, unde o găsi pe soția sa, Rhonda, care tocmai își termina machiajul. Se apropie de ea și o sărută pe gât.

— Arăți minunat. Ești cea mai frumoasă soție de antrenor din lume.

— Soție de antrenor? îl întrebă ea, aruncându-i o privire jucăușă.

Ollie îi adora sarcasmul. Se lovi ușor cu palma peste frunte.

— Ce? Am zis cumva soție de antrenor? spuse el, după care făcu o plecăciune umilă. Iertată-mi fie greșeala. Am vrut să spun cea mai frumoasă femeie de pe fața pământului. Măritată sau nemăritată. Nu vorbeam doar despre soțiile de antrenori.

— Mulțumesc, spuse ea, oferindu-i un zâmbet dulce. Se întoarse apoi cu fața la oglindă.

— O să fie și Tyler astăzi, acolo?

— Da, împreună cu iubita lui. Și câțiva alți prieteni și voluntari din cartier.

Rhonda zâmbi.

— Sunt mândră de Marcus. Chiar a reușit să facă un lucru mare.

— El și Tyler au muncit pe brânci, spuse el așezându-se pe marginea căzii. A cerut să fie restricționat accesul presei în seara asta. Nu vrea să se transforme totul într-un bâlci.

— Vezi? Asta îmi place la el, începu Rhonda, în timp ce se dădea cu ruj. Nu face asta pentru a ajunge pe prima pagină a ziarelor.

— Din contră.

Ollie se ridică în picioare.

— Merg să aduc mașina în față.

— Bine, spuse ea cu un surâs prelung, întorcându-se apoi la fardul de pleoape. Vin în cel mult cinci minute.

Ollie chicoti, apoi ieși din baie, coborând treptele spre garaj. Locuiau în Silver Lake, la umbra stadionului Dodger, într-o zonă care fusese recent votată „cel mai la modă cartier din țară”. Dar, bineînțeles că nu acesta fusese motivul pentru care Ollie și Rhonda aleseseră acest cartier pentru familia lor. Se mutaseră în Silver Lake în urmă cu 15 ani, după ce Ollie a semnat un contract cu cei de la Dodgers. De mai bine de un deceniu, el era selecționerul echipei, așa că nu plănuiau să se mute prea curând.

Mai mult decât atât, cartierul li se potrivea. Aveau de unde cumpăra alimente organice, aveau aprozare și, în plus, acel magazin Whole Foods care abia se deschisese chiar pe strada lor. Oamenii erau prietenoși, iar cafea ca acolo nu găseai în tot Los Angelesul. Le plăcea la nebunie să-și petreacă timpul cu vecinii lor și să-și arate credința cu orice ocazie.

Ollie se urcă la volanul mașinii lor de familie, apoi ieși pe alee, parcând în fața casei. În timp ce-și aștepta soția, Ollie se gândea la bunătatea pe care le-o arătase Dumnezeu. El și Rhonda aveau să împlinescă 20 de ani de la căsătorie. Cei trei copii ai lor erau sănătoși, în căutarea unui drum în viață și mânați de o credință proprie. Shane împlinise 18 ani, juca baseball și făcea parte din echipa Academiei La Mirada din apropiere, iar Sam, la cei 11 ani ai săi, avea să termine clasa a cincea și era încântat la gândul că urma să fie elev de școală gimnazială.

Singura pentru care își făcea griji era Sierra. Frumoasa lor brunetă avea 16 ani și era în clasa a zecea la Universitatea La Mirada. Dintotdeauna, Sierra și Rhonda fuseseră foarte apropiate. Obișnuiau să meargă împreună la cumpărături și să iasă la cafea, iar diminețile de duminică și-i le petreceau plimbându-se prin împrejurimi. Însă, în acel an, lucrurile se schimbaseră. Sierra intrase într-un anturaj nepotrivit și, chiar înainte de Crăciun, un supraveghetor o prinsese chiulind de la ore într-o parcare, împreună cu un grup de copii cam nelalocul lor.

„Ne vom ruga mai mult”, își spuse Ollie în sinea lui. Nu aveau să o piardă pe Sierra fără să lupte din răspuțeri pentru a o readuce pe calea cea bună. Acum era acasă, la ea în dormitor, și învăța pentru un test la biologie. Ollie și-ar fi dorit să fi venit cu ei la centrul pentru tineret. Spera că, ajutându-i pe ceilalți, își va reaminti ce fel de persoană era de fapt și din ce familie se trăgea.

Verișoara ei, Shelly, avea și ea o parte din vină. În vârstă de 19 ani, fata era studentă la USC*, aspirând să devină

* Abreviere de la University of Southern California (Universitatea din California de Sud). (n. red.)

creatoare de modă. Nu împărtășea credința celorlalți din familie, dar, pentru Sierra, fata era un model demn de urmat. O dată la câteva săptămâni, cele două obișnuiau să iasă în oraș să bea o cafea sau să meargă la cumpărături. Shelly nu-și dorea să-L aibă pe Iisus în viața ei; se credea prea deșteaptă, prea talentată și asigurată din punct de vedere financiar pentru a mai avea nevoie de mântuire. Sierra începea să dea dovadă de aceeași atitudine.

Tatăl fetei – fratele lui Ollie – era neurochirurg. Pierduse controlul asupra fiicei lui cu mult timp în urmă. Chiar înainte de primul an la USC, și-a anunțat părinții că nu crede în convingerile și valorile lor și s-a mutat cu un băiat care absolvise facultatea.

Iar în prezent, Shelly avea o relație cu Marcus Dillinger.

Rhonda ieși în fugă din casă și se urcă în mașină, pe locul pasagerului.

— Hai să mergem, spuse zâmbind și așezându-și poșeta lângă ea.

— Întâi o luăm pe Shelly, nu? întrebă Ollie.

— Da, încuviință Rhonda cu subînțeleș. Nepoata ta nu ar rata asta pentru nimic în lume.

— Minunat. Brusc, și-a dat seama că vrea să-și ajute aproapele.

Rhonda schiță un zâmbet politicos.

— Ar strânge și gunoaietele de pe jos dacă asta ar însemna că poate să-și petreacă timpul cu Marcus.

— Știu, oftă Ollie. Mă întreb ce vede Marcus la ea.

De data aceasta, Rhonda îi aruncă o privire circumspectă.

— Serios?

Oliver începu să se gândească la nepoata lui. Piele bronzată, păr blond, un corp care era dovada vie că făcea yoga de două ori pe zi. Era încrezătoare, avea o carieră în față și nu ducea lipsa banilor. Era genul de fată pe care Ollie era obișnuit s-o vadă la brațul jucătorilor pe care îi antrena.

Dar Marcus Dillinger?

Pe parcursul ultimului an, vedeta echipei se schimbase foarte mult. Încă de la întoarcerea lui Tyler Ames, cei doi și-au promis că vor încerca să schimbe lucrurile în orașul lor. Ollie văzuse cum credința lui Marcus în Dumnezeu crescuse de la săptămână la săptămână în toate privințele, cu excepția uneia singure: relația cu Shelly.

Lui Ollie nu-i mai rămăsese decât să se roage ca Marcus să-i vadă adevărata față în următoarele șase săptămâni, atât cât mai rămăsese până la cantonamentul de primăvară. Înainte ca lucrurile să devină serioase. Mai văzuse bărbați extraordinari îngenunchiați de femei nepotrivite.

Marcus era un băiat tare bun, dar asta nu însemna că avea protecție antiglont.

4

MARCUS IEȘI DE PE autostradă, virând la dreapta în direcția noului Centru pentru Tineret Chairos. Soarele de după-amiază era mai puternic decât se așteptase. Mergea cu geamurile deschise. Închise radioul și trase aer adânc în piept. Respira și atât.

„Doamne, Tu ai înfăptuit acest lucru. Tu ai sădit în mine visul de a-mi aduce contribuția în comunitate, iar acum... iată-ne ajunși aici. Totul mulțumită Ție, Doamne.”

„Fiul meu, vei realiza lucruri și mai mărețe în numele Meu. Te-am ales pentru aceste vremuri grele.”

Cuvintele se auziseră abia șoptit, dar au părut atât de reale, încât Marcus s-a întors imediat să se asigure că nu se afla nimeni pe bancheta din spate. Simți cum i se face pielea de găină. Să-și fi imaginat totul sau chiar să fi vorbit cu Dumnezeu? Oare chiar I-a auzit glasul, acolo, în mașină?

Simți cum valul de adrenalină începea să se ducă. Dumnezeu era cu el. Nu exista nici cea mai mică urmă de îndoială. Acele șoapte îi răsunau în minte. Marcus voia să înfăptuiască lucruri mărețe în numele Domnului. Acesta era

motivul pentru care se trezea în fiecare zi bine dispus. Să pornească în aventura credinței.

Dar ideea că el ar fi putut fi ales pentru vremurile acelea? Nici nu se gândise la așa ceva până acum.

Marcus inspiră adânc și se concentrează la drum. Lui Tyler Ames îi plăcea să spună că avea să-și trăiască viața cutreierând țara în lung și-n lat, cu un licăr de speranță pentru un final fericit în baseball. Deși era mereu pe drumul cel bun, nu ajungea niciodată la destinație. Un final fericit iluzoriu.

Iar acum, Tyler îi dădea dreptate lui Marcus. Finalul fericit nu avea nicio legătură cu baseball-ul. Era chiar în fața lor – și puteau ajunge acolo doar ajutându-i pe ceilalți.

În cinci minute, Marcus avea să ajungă la centru. Nu se putea gândi la altceva decât la acea dimineață în care alergase pe treptele stadionului Dodger, chiar după ce aflase că Baldy Williams murise din cauza unei supradoze.

În acea dimineață, nimic nu mai avea sens. Nici jocul, nici faima, nici banii. Nimic. Cu ce te încălzește să duci o viață de jucător profesionist de baseball, dacă se poate termina totul într-o cameră rece de hotel, cu un ac înfipt în venă?

Așa că, Marcus făcuse un pact cu Dumnezeu. Avea să creadă în El numai dacă Domnul avea să-i arate care era sensul vieții sale. Câteva zile mai târziu, a primit un telefon de la fosta lui proprietară de apartament, care i-a cerut ajutorul în privința lui Tyler Ames.

Același Tyler Ames pe care Marcus îl cunoștea din copilărie.

Își aminti că, după ce l-a luat pe Tyler de la aeroport, au mers împreună la stadion. Tyler avea nevoie de o operație la umăr, iar Marcus se oferise să-l ajute cu banii. Dar

Tyler nu putea accepta un astfel de cadou: „Nu e de datoria ta să faci asta“, a protestat el atunci.

Dar Marcus i-a zâmbit din toată inima și i-a spus: „Într-adevăr, Ames, nu este o datorie. Este miracolul meu.”

Și așa a și fost. Răspunsul pe care-l ceruse Marcus, sensul pe care îl căuta, totul a prins contur în momentul în care l-a regăsit pe Tyler Ames și l-a ajutat să-și plătească acea operație. De atunci, cei doi și-au unit forțele în încercarea de a renova un vechi hambar pe care își propuseseră să-l transforme într-un centru pentru tineret. Un centru care, credeau ei, urma să aibă un impact imens asupra tinerilor din oraș.

Nici victoria din campionatul mondial de baseball și nici trofeul pentru cel mai bun jucător pe care îl pusese la loc de cinste în bibliotecă nu se comparau cu ceea ce simțea în prezent. Ziua marii deschideri a centrului pentru tineret. O echipă de voluntari lucrase contra cronometru pentru a termina totul la timp.

Marcus își trase mașina în parcare din spate. Înăuntru, îi întâlni pe agenții de poliție Joe West și Charlie Kent, care se aflau acolo cu primarul orașului. Unul dintre voluntari le făcu cunoștință, iar Marcus le mulțumi pentru prezența la festivitate.

— Sper ca până anul viitor, le spuse el polițiștilor, rata criminalității din orașul nostru să scadă. Copiii să meargă la școală. Traficanții de droguri să dispară de pe străzi. La fel și găștile periculoase.

Cei doi agenți de poliție făcură schimb de priviri, după care, cel mai bătrân dintre ei, agentul Kent, spuse:

— Ne dorim din tot sufletul să fie așa.

Apoi, își întoarse privirea către colegul lui și către primar și continuă:

— Însă mai e cale lungă până acolo, Marcus.

Jucătorul de baseball își dădu seama de gravitatea cuvintelor pe care le auzise.

— S-a întâmplat ceva?

— Dacă nu te deranjează, am vrea să stăm puțin de vorbă cu tine înainte să sosească invitații.

— Sigur, încuviință Marcus urmându-i într-o încăpere micuță.

Toată clădirea era proaspăt zugrăvită. În fața centrului fuseseră construite trei noi terenuri de baschet. După ce se așezară, agentul Kent luă cuvântul:

— Locuiești în Silver Lake, nu departe de casa antrenorului Ollie Wayne, corect?

— Da, răspunse Marcus simțindu-și inima palpitând. Nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndrepta conversația.

— Sunt convins că știi că lucrurile nu sunt tocmai roz în acea parte a orașului, îi spuse agentul, făcând apoi o mică pauză. Dar nu cred că știi cât de gravă este de fapt situația.

Marcus începu să se relaxeze. Aveau să-i țină un discurs prin care să-l avertizeze. Putea să-i facă față. Se lăsă pe spate și-l lăsă pe agentul Kent să-i enumere statisticile realizate pentru acea parte a orașului.

— Doar câțiva dintre acești copii supraviețuiesc. Jumătate dintre ei nu ajung la vârsta de 25 de ani. Activitatea bandelor a atins noi culmi.

Îi povesti apoi despre Cavalerii din Vest și Băieții din Cartierul de Est – bande rivale, ai căror membri erau în stare să ucidă ca să se afirme și să dobândească un statut important.

— Copiii au ajuns să facă trafic de droguri, să ia parte la bătăi și să se implice în tot felul de alte nelegiuiri, pentru că asta au văzut și la tații și la bunicii lor.

Gravitatea situației apăsa pe umerii lui Marcus.

— Trebuie să facem ceva, spuse el.

— Da, dar mai întâi, trebuie să-ți spun ceva. Am aflat din surse sigure că vom avea parte de o nouă confruntare diseară. Probabil chiar aici, pe strada asta.

Agentul îi spuse că liderul Cavalerilor din Vest fusese împușcat mortal în urmă cu o săptămână.

— Comitetul trebuie să aleagă un nou lider.

— Comitet? Sunt chiar atât de bine organizați? întrebă Marcus profund mirat.

— Sigur că da. Și au pus la cale anumite provocări pentru cei care aspiră la poziția de lider.

Celălalt agent încuviință.

— De obicei, aceste provocări implică crime, fie că este vorba de membri ai bandei rivale, fie că este vorba de oameni nevinovați care le ies în cale sau care stau liniștiți pe veranda casei lor.

Marcus simți furia începând să-i clocotească în vene. Crescuse în suburbiile orașului Los Angeles, în Simi Valley, unde nu prea existau astfel de găști periculoase. Era imposibil să trăiești în sudul Californiei și să nu fii la curent cu activitatea bandelor criminale. Dar Marcus nu suporta să știe că lucrurile erau atât de grave în zona în care locuia. Se uită la ambii polițiști, apoi la primar.

— Ce putem face?

— Nu prea avem ce. Bineînțeles, am putea să-i arestăm, dar nu le pasă. Pentru fiecare infractor arestat, mai sunt alți

șase care de-abia așteaptă să-i răzbune pe cei care au fost omorâți sau închiși.

Marcus nu voia să renunțe.

— Am putea să-i educăm pe copii, să-i ajutăm să-și găsească un alt drum în viață.

— Ar fi o posibilitate. Am avea nevoie de mulți bani și de timp. De multă dedicare. Trebuie să fim conștienți că ne vom confrunta cu multe piedici, spuse primarul, aranjându-și nodul la cravată. E foarte periculos să încercăm să schimbăm ceva aici. Ne va fi greu să găsim voluntari.

Marcus se gândi la Tyler, Sami și Mary Catherine. La soții Wayne și la Shelly, iubita lui. Cu toții se dedicaseră trup și suflet centrului pentru tineret.

— Sau poate că nimeni nu și-a dat interesul până acum.

Cei trei bărbați încuviințară, dar fără prea multă trăgere de inimă. Agentul Kent îl măsură pe Marcus din priviri.

— Noi vrem doar să te avertizăm că trebuie să fii atent. Nu e ușor să vii într-o astfel de zonă și să încerci să schimbi lucrurile.

Marcus căzu pe gânduri.

— Cum rămâne cu programul „Scared Straight”?

— A existat un astfel de program. Nu a avut însă efectul scontat. Rata de recidivă a fost chiar mai mare în cazul tinerilor implicați în program.

— Am crezut că funcționează tot timpul, spuse Marcus, gândindu-se la serialul *Beyond Scared Straight**.

* Serialul prezintă încercarea de a aduce un grup de delincvenți minori pe calea cea dreaptă și de a descuraja fenomenul criminalității prin intermediul întâlnirilor cu deținuți reali, într-un cadru înspăimântător: închisoarea. (n. red.)

— Doar la televizor, îi răspunse agentul Kent, păstrând aceeași expresie serioasă pe care o avusese de la începutul discuției. Poate că nu le surâde ideea de a fi arestați, dar acela este singurul stil de viață pe care tinerii respectivi îl cunosc. De cele mai multe ori, când ajung în închisoare, își găsesc și unul dintre părinți acolo.

O atmosferă apăsătoare domnea peste cea încăpere micuță. Marcus le mulțumi pentru timpul acordat și pentru avertisment.

— Indiferent de pericolul la care mă expun, trebuie să mă aflu aici. Cred asta cu tărie. Avem deja voluntari dornici să ajute, care vor face din acest centru un loc în care copiii să găsească un refugiu, departe de infracționalitate și de activitatea bandelor criminale.

— Da, zâmbi agentul Kent, deși ochii lui transmiteau altceva. Chiar mi-ar plăcea să văd o schimbare.

Apoi, uitându-se la ceilalți:

— Tuturor ne-ar plăcea.

Marcus se ridică primul.

— Prietenii mei vor ajunge în curând, spuse el și le strânse mâna celor trei. Veți rămâne prin preajmă?

— Sigur că da.

Agentul Kent se ridică și el, urmat de ceilalți.

— Mașinile poliției vor împânzi zona. În general, membrii bandelor asediază astfel de locuri. Iar dacă se va întâmpla asta, toată munca și toți banii investiți se vor duce pe apa sâmbetei.

— Pentru asta sunt mașinile de poliție. Ca să ne asigurăm că nu se va întâmpla nimic, nu-i așa?

Marcus aștepta un răspuns. Avea nevoie de mai mult decât de speranță. Voia să obțină o promisiune.

— Ai cuvântul nostru, încuviință primarul. Acest centru va fi destinat copiilor care au nevoie de o porțiță de scăpare.

— Minunat, spuse Marcus, apoi îi conduse spre ușă.

Abia aștepta să se încheie întrevederea. Știa că viața pe străzi era periculoasă. Și că îi afecta pe toți oamenii din oraș. Dar lucrurile ar fi rămas la fel dacă nu mișca nimeni niciun deget pentru acei copii.

Poate că asta însemna șoapta pe care o auzise în mașină. Poate că pentru asta îl alesese Dumnezeu – ca să le ofere acelor copii fără viitor o speranță. Dacă, așa cum spusese agentul, situația nu mai fusese niciodată atât de gravă, atunci aveau un sens și restul cuvintelor pe care le auzise.

Fusese ales pentru aceste vremuri grele.

* * *

Jag și Aspyn se aflau într-un colț al încăperii, invizibili pentru ochiul uman. Au fost tulburați de aflarea veștilor, dar nu și surprinși. Li se spusese de la început că misiunea avea să fie periculoasă. Iar acum erau convinși că așa va fi. Agenții de poliție nu aveau nici cea mai vagă idee cu ce trebuiau să se confrunte în seara aceea.

Dar Jag și Aspyn știau.

Știau despre Dwayne Davis și despre planul lui de a-l omorî pe Marcus Dillinger. Despre capcana în care picase Lexy și despre disperarea care cuprinsese toate familiile din cartier. De aceea se aflau acolo.

Venise timpul să hotărască cum vor acționa.

— Eu voi fi un agent de poliție, luă Jag inițiativa.

— Bine, spuse Aspyn cu un aer sobru. Eu voi fi un voluntar. Unul dintre părinții copiilor din oraș.

Lui Jag îi plăcu ideea ei.

— Trebuie să oprim planurile găștii din seara asta. Băieții din Cartierul de Est plănuiesc să-l asasineze pe Dwayne. Știi că încearcă să devină liderul Cavalerilor din Vest.

— Ce risipă, spuse Aspyn fără să se clinească. De ce vor să se omoare între ei?

— Fiii și fiicele lui Adam au un mod ciudat de a-și găsi adevărata identitate și de a obține puterea, îi explică Jag, privindu-i pe cei doi agenți de poliție, pe primar și pe Marcus Dillinger. Oricine poate primi darul dragostei și al mântuirii, spuse el, simțind durerea pământenilor. Dar ei aleg asta.

Aveau nevoie de un plan pentru diseară. Aspyn părea fragilă, dar era capabilă. Jag avea încredere în ea. Se pregăti să vorbească:

— Dwayne Davis reprezintă cel mai mare pericol din seara asta. Unul dintre noi trebuie să rămână aici la centru. Să-i distragă atenția lui Marcus. Să-l împiedice să părăsească incinta centrului. Dwayne nu are cum să intre aici. Nu cu patrula de poliție pe străzi.

— Rămân eu. Îl pot distra, spuse Aspyn debordând de încredere. Nu uita că toți îngerii din rai se vor ruga.

— Exact.

Jag rămase pe gânduri câteva clipe, apoi concluzionă:

— Eu mă voi ocupa de Băieții din Cartierul de Est... și o să-l țin sub observație pe Dwayne.

Aspyn văzu ceva în privirea lui. Îi puse mâna pe umăr:

— Jag, nu ai pentru ce să te răzbuni. Nu ai nimic de dovedit, spuse ea zâmbindu-i înțelegătoare. Acum avem o nouă misiune.

— Știu.

Fie că era vorba de o nouă misiune sau nu, Jag avea niște conturi de reglat cu inamicul. Trebuia să iasă câștigător de data asta.

— Nu-ți face griji, sunt ok.

— Prea bine, atunci.

Aspyn îi cunoștea trecutul, știa de ce nu mai participase la nicio misiune a îngerilor în ultimii zece ani.

— Nu uita că raiul nu-ți poate veni în ajutor decât dacă urmezi regulile.

— Știu, spuse el întinzându-i mâna. Să ne rugăm.

Se luară de mână, rugându-L pe Dumnezeu să le ghideze pașii, să le ofere înțelepciune și să le lumineze mintea, să-i ajute să prevină orice vărsare de sânge – una dintre principalele îndatoriri ale îngerilor care veghează asupra fiilor lui Adam.

— Cu Dumnezeu înainte, spuse Jag, întorcându-se spre Aspyn.

— Cu Dumnezeu înainte.

Rostind aceste cuvinte, se făcură nevăzuți.